

Што такое любоў?

Аўтар: Анна Віткоўская
22.05.2010 03:00

Маленькае птушаня, якое вяляцела нядаўна з гнязда, з цікавасцю пазнавала навакольны свет. Яно было вельмі цікаўнае. Кожны вечар птушаня вярталася ў шпакоўню і распытвала маму пра тое, што бачыла і чула.

Аднойчы маленькі шпачок спытаўся ў мамы:

- Мама, а што такое - любоў? Я ўжо некалькі разоў пра яе чуў, але ніяк не магу яе ўбачыць. Дзе яна?

- Яна - навокал, - адказала мама-шпачыха, - ты проста яшчэ не навучыўся яе распазнаваць.

- А ты мяне навучыш?

- Вядома, навучу, - усміхнулася мама. - Заўтра ўважліва запамінай усё, што ты ўбачыш. А ўвечары мне ты раскажаш. Паглядзім, ці не сустрэнеш ты любоў?

- Але я яшчэ - малы і не магу далёка лятаць, - засмуціўся шпачок.

- Каб заўважыць любоў, неабавязкова далёка лятаць. Яна - усюды, як паветра. Табе не прыдзецца, нават, пакідаць двор!

На наступны дзень маленькі быў асабліва ўважлівы. Ён запамінаў усё, што бачыў, і з нецярпеннем чакаў вечара, каб раскажаць пра гэта маме. Калі сонца стала хіліцца за вершаліны высокіх дрэў на суседнім двары, птушаня вярнулася дахаты.

- Ну што, - спытала яго мама, - як прайшоў дзень?

- Я быў вельмі ўважлівы, - адказаў шпачок, але нідзе не сустрэў любові. -

Заўсёды. Таму што любоў ніколі не канчаецца! † - Можа, ты яе не разгледзеў?

Раскажы, што ты бачыў?

Маленькі шпак усеўся на галінцы і пачаў свой аповяд:

- Я прачнуўся на досвітку. Ноч хутка адыходзіла, але было яшчэ холадна. Я пашкадаваў, што выпыхнуў са шпакоўні так рана, але тут сонейка дакранулася да мяне промнямі - і мне стала цёпла і радасна.

- Гэта сонейка падарыла табе любоў, - растлумачыла мама. Штораніцы сонца прачынаецца, каб сагрэць зямлю любоўю. А што ты ўбачыў яшчэ?

- Потым сонечны праменьчык абудзіў званочкі на паляне пад нашым дрэвам. Кветачкі расправілі зялёныя лісцікі і страсянулі ліловымі галоўкамі. Прыгожая мелодыя разлілася па ўсім двары. Я не мог зразумець слоў, але мне так спадабалася іх песенька, - ажывіўся шпачок, - што я стаў спяваць разам з імі! Нашу песню падхапілі іншыя птушкі і кветкі - і неўзабаве ўвесь двор прачнуўся! Было так цудоўна!

Што такое любоў?

Аўтар: Анна Віткоўская
22.05.2010 03:00

- Гэта званочкі падзяліліся з усімі любоўю. А любоў заўсёды нясе радасць, - сказала мама.
- А потым да званочкаў падляцела пчала, і яны пачаставалі яе сваім пылком.
- З пылка атрымаецца мёд, - растлумачыла мама, - які потым будуць есці пчолы і людзі. І ўсё гэта дзякуючы любові! Таму што любоў заўсёды падзеліцца, яна - нясквапная.
- Так, але пасля прыйшоў хлопчык і сарваў званочкі, - сказала птушаня і паглядзела на маму сумным поглядам.
- І што ён з імі зробіў?
- Ён сарваў яшчэ іншыя кветкі і падарыў букецік маме, - працягвала птушаня.
- І гэта таксама - любоў! - растлумачыла шпачыха. - Хлопчык хацеў парадаваць сваю маму.
- А яна, і праўда, узрадавалася, яе сумныя вочы заблішчалі, і потым яна цэлы дзень была вясёлая і напявала песенькі.
- Вось бачыш, - усміхнулася мама-шпачыха, - любоў заўсёды клапаціцца пра іншых!
- А як жа званочкі? – пацікавіўся маленькі шпачок. - Я бачыў, што жанчына паставіла букет у вазу на стала, але там званочкі хутка завянуць?
- Што ж, дзеля шчасця іншых любоў прыносіць сябе ў ахвяру і робіць гэта з радасцю. – Праўда, я бачыў у адкрытае акно, як званочкі працягвалі напяваць сваю дзіўную песню, а іх водар напаяў пакой. Напэўна, яны былі шчаслівыя.
- А яшчэ бачыў, як гэты ж хлопчык забраў малюнак у дзяўчынкі з суседняга двара. Яна прасіла яго вярнуць, а хлопчук уцякаў ад яе, смеючыся над ёй. Яны бегалі вакол старой грушы. А потым хлопчык аддаў малюнак дзяўчынцы, і яны ўдваіх аздаблялі малюначкі ў альтанцы.
- І гэта - любоў, - усміхнулася мама. - Ён не жадаў зрабіць дзяўчынцы балюча, таму што любоў не бывае зласлівай. Проста хлопчык не ведаў, як па-іншаму прыцягнуць да сябе ўвагу.
- А вечарам дахаты прыйшоў тата гэтага хлопчыка. Ён быў раззлаваны і штосьці крычаў на маму. А потым нават выкінуў у акно букет, падораны сынам.
- А што - мама? - захвалялася шпачыха.
- А яна накарміла яго вячэрай і палажыла спаць. А калі той заснуў, жанчына выйшла ў двор, сабрала кветкі і зноў паставіла іх у вазу.
- І гэта - любоў, мой даражэнькі. Любоў - цяроплівая і яна ўмее прабачаць.
- А ты мне будзеш яшчэ раскадваць пра любоў? - спытала птушаня.
- Абавязкова раскаду, - супакоіла яго мама. - Ты будзеш сустракацца з ёю кожны дзень!
- Тым часам сонца, афарбаваўшы неба ружовымі пералівамі, схавалася за гарызонт.
- А заўтра Сонейка зноў сагрэе нас любоўю? – спыталася птушаня. - Так будзе заўсёды?